

פטנטים

מלכת צ'פורני"ם

שקופה

★ ★ ★

אחר-כך, שימוש שני לספטף את הל-
כה השקופה הזו בתוך המלבן של אבקת

* * *

✱ ✱ ✱

* * *

השקיעו בילד שלכם, וכמה שיותר מוקדם. לא בצורת "שב
בשקט" כי "עשוי מתחילים" אלא בצורה אגבית. השורה בחי
היוסים, או סיפור הלילה טוב. זאת ההשקעה היחידה בעול
השון פעם לא הולכת לאיבוד. סיפורים וכספים ניתן להחזיר
אחר כך — אבל מין חיוני ואבוד! עוד לא הומצא כפתור
ששיוזן אותו חזרה. ומיזן ואני קודם כל בעד הנשים, שוביניסטית
שכמות, וכבר שמעתי על בעלים שמאוד אוהבים לגפוף במדור
הזהה מול החוטם של אשתם האגואיסטית, שמעויה לרצות לא
התשגע כל היום בבית עם הקטנים. ויוצאת לעשות קאריירה.
הוונה, שהדבר הכי חשוב, כפי שטענתי, זו תחושת ההורה.
חוזר מהעובדה שתואב טוב בדיק כמו האמא לענייני חינוך,
הרי שמאמ היא גם כן בן-אדם. בן-אדם מאושר הוא בן-אדם
נדיב, ובן-אדם נדיב הוא אמא טובה. לא לשכוח אף פעם את
המשוואה.

✱ ✱ ✱

מלבד חריגים, תינוקות לא נולדים חסרי אינטליגנציה. הם רק נולדים בחוסר יכולת לבטא את עצמם מילולית. אנחנו, ההורים, טועים בגלל עובדה זו. ומייחסים את חוסר יכולת הדיבור המילולית שלהם ל"נחשלות מובנת מאליה בגלים". יש לנו צורך טבעי להתחיל ללמד אותם מן ה"קל" אל ה"כבד", שימורלב, מה שקל וכבד בעינינו. ובכן, אטען כאן משהו נועז. המחסום השיכלי שלהם הוא המחסום השיכלי-הפסיכולוגי שלנו! הם נולדים עם כושר למידה עצום! המוח שלהם הוא מין פח זיק, שכל מה שלא תכניסו בפנים — יקלט באבהו! לדעתי, זו עובדה מוחלטת. ובתמשיך גם אבי הוזהרות לקריעת.

✱ ✱ ✱

במציאות. קשה ליישם זאת באופן אבסולוטי. אני יודעת, צריך לחרוג באופן אדיר, ולהינתק מצורת מחשבה שהוטמעה בנו עצמנו, יחד עם חלב האם. גם אם נמצא כבר כנר אדם המוכן "להשבו אחתה" ומסורת שונים אינה סיבה שבבילוי להמשיך את השרשרת. עדיין ישנן הגורמות החברתיות המאסיביות. החוקות כמעט מהכל. הגורמות האלה, המכתיבות את החיים, גורסות כרגע שכלליה חמורה תבוא על ימי לדלות של הילד אם יגדל ללא סיפורי העברון פיזיקריו. כאלו שמתכנסים זה מה שמשנה. ולא דורות החיים הנוצרים. ובכן, בפח הזה שבראשו אפשר לשים הכל! למח לא לשים חוכמה בראש הילד. אני כבר יש מסוף?

✱ ✱ ✱

בכּוֹן שחשבה הגישה. הדבר הכי חשוב בוינוך הילד זה שהורה ירגיש נוח, בטוח, טוב, ושלם הרמטית עם מה שהוא עושה. אם הורה ידקלם את שירי אלתרמן האלה ויירגיש דביל מושלם בגלל זה, מוטב לו שיחזור לתפקד על טהרת יאסא המצי והפזי. התחושה שלו תשתקף בתוך הילד, בשפה הכי חשובה, הכי עיקרית, שאינה ניתנת להעברה אלא בצורה אינטימית — הלא היא שפת התחושות. איש לא מלמד ילד כיצד להרגיש תחושה מסוימת. היא תשתקף בחוך עצמו, אוטור מטית, בדרך הקסמים של שידור האנרגיה.

עכשיו אתם מבינים למה חשוב לי להסביר להורה, למה זה כן בסדר להיפטר? היות שההורים האמיתיים, למה זה כן בסדר להסביר להורים, המדויקים, המתאימים בביכול רק לגדולים! למה כן שפה קשה ומסובכת. עשירה ככל האפשר, דווקא לילד! בעסקים האלה, זה כמו בעסקים מכירה. אתם מחפשים שכלנות! אתם לרוב גם תשכנעו להלאה. את הורה יהיה משוכנע שכלנות!

מחלה ישראלית מובהקת, או מיכתב לאחי היורדים

ואז, בזינוק מרהיב, עם תחושת אזרח-עולם בלב, אתה מרחף על פני אוקיינוסים, מותח את חבל הטבור, ועוד באמצע הדרך זה קורה לך, ואתה צורח „אייייייי!“ אתה יכול אמנם, בכל פעם, לנתוח את החבל הזה יותר-יותר. זה רק עניין של ניסיון, עד שבנוחיות אתה מקיף אותו פעמים את המשווה. תוכל להתערב באנשים, לרמות את עצמך, לגדל ציבעי-הסוואה מקומיים, ולעשות קולות של זר. יום אחד שתי אצבעות שולפות אותך מהקהל ושואלות: „מאיפה אתה ילד?“ ואתה באמת כבר לא כל כך יודע, כי אתה כבר כל כך במקום אחר.

אז אתה הולך-הולך-הולך שלוש פעמים את קו המשווה הזה, לפי החבל, ומגלה שאלוהים חיבר אותך כאן. וזהו זה.

כל כך לא רציתי בתוך הראש שלי להיות מחוברת מן־פה, איפה שכולם עווייב־הרוממים, וכל קניה פשוטה בחנויות הופכת למלחמת מוחות מי ידפוק את מי. איפה שהאנשים מלקקים את ביתם הפרטי ומטנפים את רשות הרבים של הפרוץ ברחמנות. איפה שהנסיעה בבנישים הוא קרב־קיום אדיר, בו המשווע יותר — מנצח. איפה שקודם כל אתה בחזקת זבל, אלא אם כן אתה הופך מכר, ואז מרכיבים אתך את הטון. איפה שרק אסונות לאומיים מסדר גודל ענק וקיומי מבאים לנו ישועה. איפה שהכסף הלאומי חוגג. לא רציתי להיות מחוברת מן־פה, אבל אני כן. מה לעשות. אתם לא?

את הקטע הזה כתבתי לפני כארבע שנים, לכבוד חברי היורדים, שבשום פנים ואופן אינם „נפולתי נמושות“ בעיני אלא אחים אהובים. קראתי אותו, וחוא טוב כמו חדש. מה זה חדש! חומר אקטואלי מזה לא אמצא. הייתי בעולם שכולו טוב. זה חז'ל, (אלא מה) וחזרתי (בכי מתורמים). אני עוד בהלם, אבל לאט לאט מתרגלים. מה יש לומר, זה הדבר הכי גוייל-נפש להיות בחוץ-לארץ, ליהנות עד הגג ולתפוס את עצמך, לזוועגת הרבה, בכל זאת מתענע לראץ.

„אבל-חרה-שם-לא-נורמלי“, לוחש לך הקול הקטן שבתוך עצמך.

„אתה מספר לי?" עונה לו הקול השני, השרוי בעיצומו של עילפון חושים בפאריס המטריפה. „צודק לאללה, אבל זה־השיש."

ואתה מבין, שיש לך עסק עם אהבה מאוד לא שמחה, שקבויית השייכות שלך בחיים הנומקה לך כבר, ובביונס הזה החלפות אמיתיות לעולם לעולם לא תוכל לבצע.

כשאתה דורך במקום, אתה חופשי ומאושר. נדמה לך שכלום לא קושר אותך, ואפילו יורק כמה מחסות בריאות לשלולית, בה אתה מושדש, להוכחה ניצחת כמה חופשי תלוי וששור.